

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/117/2024
Identifikačné číslo spisu:	6118289978
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6118289978.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: E.. E. H., narodený XX. C. XXXX, T., A. XXXX/X, proti žalovanému: D. J., narodený XX. M. XXXX, R. H. E., W. XXX/XX, zastúpený: JUDr. Bc. Ján Falath, advokát, so sídlom Bratislava, Pribinova 28, o zaplatenie 9.280 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 32C/306/2018, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 22. mája 2023 sp. zn. 7Co/37/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo dňa 28. novembra 2019 č.k. 32C/306/2018-367 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku 9.280,00 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 17. 03. 2018 do zaplatenia (výrok I.) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.). Rozhodnutie odôvodnil podľa § 274, § 275 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tým, že žalovaný sa na nariadené pojednávanie nedostavil, hoc bol naň riadne a včas predvolaný, pričom o následkoch nedostavenia sa vrátane možnosti vydať rozsudok pre zmeškanie bol súdom poučený v predvolaní na pojednávanie, svoju neúčasť na nariadenom pojednávaní žalovaný neospravedlnil a žalobca prítomný na pojednávaní navrhol súdu, aby rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. Nakoľko mal súd za to, že sú plnené podmienky podľa § 274 CSP, rozhodol rozsudkom pre zmeškanie tak, že žalobe vyhovel.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 22. mája 2023 sp. zn. 7Co/37/2023 odvolanie žalovaného proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie odmietol a rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Na odôvodnenie tohto rozhodnutia odvolací súd uviedol, že žalovanému bol rozsudok súdu prvej inštancie riadne doručený dňa 11. 12. 2019. Zákonná 15-dňová lehota na podanie odvolania mu tak

začala plynúť dňa 12. 12. 2019 a posledným dňom na podanie odvolania bol deň 27. 12. 2019. Žalovaný elektronicky dňa 18. 03. 2020 podal proti rozsudku odvolanie a spolu s ním aj návrh na odpustenie zmeškania lehoty. Súd prvej inštancie o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty rozhodol uznesením č.k. 32C/306/2018-467 zo dňa 28. 05. 2020 tak, že návrh žalovaného na odpustenie zmeškania lehoty zamietol. Za stavu, keď uznesenie o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškania lehoty nadobudlo právoplatnosť (dňa 29. 05. 2020), už následky márneho uplynutia zmeškania lehoty nemožno zvrátiť. Preto odvolací súd odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie odmietol ako oneskorene podané.

4. Proti uzneseniu odvolacieho súdu o odmietnutí svojho odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP a navrhol, aby dovolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že zruší rozsudok pre zmeškanie vydaný súdom prvej inštancie alebo zruší napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

5. Uviedol, že vydaním napadnutého uznesenia, ktorým odvolací súd odmietol jeho odvolanie a nezrušil rozsudok, ktorý je zjavne nezákonný, bol porušený ústavný princíp legality štátnej moci, ktorý je vyjadrený v článku 2 ods. 2 ústavy a tým zároveň aj právo dovolateľa na spravodlivý proces (dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP). Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí vyjadril k dôvodom, pre ktoré zmeškal lehotu na podanie odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa odvolacieho súdu z § 122 CSP vyplýva, že návrh na odpustenie zmeškania lehoty musí byť podaný najneskôr do 15 dní po odpadnutí prekážky. Ak žalovaný argumentoval tým, že prekážka na jeho strane odpadla až udelením plnomocenstva dňa 20. 02. 2020, avšak neviaže sa na okamih udelenia generálneho plnomocenstva, ale až na okamih oboznámenia sa právneho zástupcu s vecou (marec 2020), odvolací súd uviedol, že žalovaný bol v konaní pred súdom prvej inštancie od 05. 06. 2019 do 07. 11. 2019 na základe Dohody o plnomocenstve zo dňa 05. 06. 2019 zastúpený spoločnosťou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o. pričom túto dohodu v mene splnomocnenca podpísal práve aktuálny právny zástupca žalovaného JUDr. Bc. Ján Falath ako konateľ a jeden zo spoločníkov uvedenej spoločnosti. K vypovedaniu tohto plnomocenstva zo strany právneho zástupcu žalovaného došlo dňa 06. 11. 2019 (doručené súdu prvej inštancie dňa 07. 11. 2019), teda 21 dní pred nariadeným termínom pojednávania. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd považoval za neudržateľnú a účelovú argumentáciu právneho zástupcu žalovaného, že sa s vecou oboznámil až v marci 2020. Ďalej odvolací súd uviedol, že pokiaľ podľa tvrdenia žalovaného prekážka na jeho strane predstavoval jeho psychický stav, ktorý mu (podľa jeho tvrdenia) objektívne bránil osobne podať odvolanie včas, udelením plnomocenstva dňa 20. 02. 2020 nepochybne táto prekážka odpadla a za tohto stavu je pracovná vyťaženosť (hoci aj v iných veciach toho istého klienta) či čerpanie dovolenky právneho zástupcu žalovaného celkom bez významu, nakoľko uvedené skutočnosti sa týkajú advokáta a nie samotného žalovaného, vo vzťahu ku ktorému treba okamih odpadnutia prekážky posudzovať. Udelením plnomocenstva novému právnenému zástupcovi (20. 02. 2020) tak prekážka na strane žalovaného odpadla, t. z. lehota na podanie odvolania žalovanému uplynula najneskôr dňa 06. 03. 2020. Za tohto stavu, keď žalovaný podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu oneskorene po márnom uplynutí odvolacej lehoty, t.j. dňa 18. 03. 2020, odvolanie bolo podané oneskorene. K tomu dovolateľ uviedol, že nemožno považovať za dôkaz o jeho vedomosti o posudzovanej veci to, že jeho právny zástupca ešte ako konateľ spoločnosti URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o. podpísal dohodu o plnomocenstve, na základe ktorej bola menovaná spoločnosť splnomocnená na zastupovanie dovolateľa. Právny zástupca dovolateľa síce v mene menovanej spoločnosti konal, avšak nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby si po uplynutí niekoľkých mesiacov pamätal každý prípad, v ktorom v mene obchodnej spoločnosti podpísal dohodu o plnomocenstve. Navyše dohoda o plnomocenstve len oprávňuje splnomocnenca konať za splnomocniteľa, no nemusí byť hneď dôkazom o vedomosti splnomocnenca o stave konkrétnej veci, v ktorej má zastupovať splnomocniteľa. Dovolateľ ďalej nesúhlasil s tým, že okamih odpadnutia prekážky, v dôsledku ktorej zmeškal lehotu na podanie dovolania, možno viazať už na udelenie generálneho plnomocenstva jeho právnenému zástupcovi. Generálne plnomocenstvo oprávňuje splnomocnenca konať za splnomocniteľa vo všetkých veciach, v ktorých to nevyklučujú všeobecne záväzné právne predpisy. Jeho udelením však splnomocnenec nemusí automaticky získať vedomosť o všetkých veciach, v

ktorých má za splnomocniteľa konať. Podpísaním generálnej plnej moci bez ďalšieho ešte nemôže dôjsť k prevzatíu vecí a k príprave zastúpenia, čo platí o to viac, ak splnomocniteľ figuruje v enormnom množstve sporov a trpí takou duševnou poruchou, ktorá mu bráni v určovaní priorít a v pochopení právnych výrazov. Rovnako tak nemôže advokát prevziať a pripraviť zastúpenie v konkrétnej veci, ak sa v čase udelenia generálnej plnej moci ani len nenachádza v štáte Európskej únie, nie to ešte v Slovenskej republike, kde sa nachádzal dovolateľ spolu s dokumentáciou k jeho prípadom. Dovolať netvrdí, že v dôsledku jeho duševnej poruchy má nárok, aby mu lehoty neplynuli vôbec. Avšak vzhľadom na princíp všeobecnej spravodlivosti je nevyhnutné, aby súd pristupoval k dovolateľovi ohľaduplne. Dovolať vykonal všetko čo bolo v jeho možnostiach a schopnostiach a svoje „právne problémy“ riešil s advokátom, nakoľko tak mu bolo poradené jeho okolím. Dovolať potom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/10/2021, podľa ktorého výklad ustanovenia § 274 CSP nemá byť formalistický a návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie a splnenie zákonných podmienok podľa § 274 CSP treba posudzovať vždy aj podľa okolností prejednávanej veci. V tejto veci sa dovolateľ, ešte zastúpený predošlým právnym zástupcom, aktívne bránil voči podanej žalobe a prvoinštančný súd mal už v písomnej časti konania všetky podklady potrebné na rozhodnutie. Vydanie rozsudku pre zmeškanie len preto, lebo sa dovolateľ nedostavil na pojednávanie, tak možno považovať za čisto formalistické, až arbitrárne.

6. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ uviedol, že dovolací súd v rozhodovacej praxi ešte nevyriešil otázku, či okamih oboznámenia sa s vecou zo strany advokáta nastáva už udelením generálneho plnomocenstva. Taktiež nepovažuje za v rozhodovacej praxi vyriešenú otázku výkladu ustanovenia § 274 CSP, konkrétne či je nutné toto ustanovenie vykladať prísne formalisticky alebo je nutné prihliadať aj na konanie strany (a jej vlastnosti, napríklad duševný stav) pred vydaním rozsudku pre zmeškanie.

7. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, podľa ktorého z dovolania nie je zjavné, aký konkrétny procesný postup, ktorým mohlo byť zasiahnuté do práva na spravodlivý proces, dovolateľ odvolaciemu súdu vytýka. Žalobca poprel vedomosť o tom, že dovolateľ mal počas poskytovania právnych služieb trpieť nejakou psychickou poruchou. Taktiež dovolateľ nevystupoval vo veci ako spotrebiteľ, ale ako developer-fyzická osoba s vydanými príslušnými rozhodnutiami na výstavbu 38 rodinných domov. Tvrdenia dovolateľa o spotrebiteľovi s duševnou poruchou sú čisto účelovým tvrdením, ktorá nemá oporu v žiadnom znaleckom dokazovaní a ani v správaní samotného dovolateľa. Navrhol dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietnuť.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

9. Dovolať vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania v prvom rade na základe ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Dovolateľ namietal, že procesným postupom odvolacieho súdu, ktorý odmietol jeho odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie ako oneskorene podané a tento rozsudok nezrušil došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces.

13. Najvyšší súd už v rozhodnutiach R 23/1994 a R 4/2003 považoval za prípad odňatia možnosti konať pred súdom postup súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietol zaoberať meritom veci (odmietol podanie alebo konanie zastavil alebo odvolací súd odmietol odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup neboli dané.

14. So zreteľom na uvedené dovolací súd skúmal, či odmietnutie odvolania žalovaného odvolacím súdom vykazovalo znaky procesného postupu znemožňujúceho strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

15. Podľa § 362 ods. 1 CSP odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

16. Podľa § 125 ods. 1 a 2 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizovanej podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

17. Podľa § 121 ods. 1 až 5 CSP lehota podľa tohto zákona môže byť určená podľa hodín, dní, týždňov, mesiacov a rokov. Do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty. Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

18. Podľa § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 305/2013 Z.z. o e-Governmente v znení účinnom v čase podania odvolania (ďalej len „zákon o e-Governmente“), ak osobitný predpis na účely konania o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach osôb ukladá osobe povinnosť podať alebo doručiť orgánu verejnej moci návrh na začatie konania, žalobu, žiadosť, sťažnosť, vyjadrenie, stanovisko, ohlásenie alebo iný dokument alebo ak ju na ich podanie oprávňuje, považuje sa táto povinnosť za riadne splnenú alebo toto oprávnenie za riadne využité podaním elektronického podania alebo doručením elektronického podania, ktoré je autorizované za podmienok podľa § 23 ods. 1. Ustanovením prvej vety nie sú dotknuté oprávnenia orgánu verejnej moci podľa osobitných predpisov požadovať odstránenie väd, doplnenie elektronického podania, odmietnuť prijatie elektronického podania alebo možnosť, či povinnosť orgánu verejnej moci nekonať alebo konanie zastaviť, ak je elektronické podanie neúplné. Elektronické podanie je podané jeho odoslaním do elektronickej schránky orgánu verejnej moci; na účely preukázania momentu odoslania sa použijú údaje z potvrdenia podľa § 5 ods. 8. Ak osobitný predpis ustanovuje pre návrh na začatie konania, žalobu, žiadosť, sťažnosť, vyjadrenie, stanovisko, ohlásenie alebo iný dokument, ktoré sú urobené elektronickými prostriedkami, povinnosť doplniť ich písomne alebo ústne do zápisnice, táto povinnosť je riadne a včas splnená doručením elektronického podania.

19. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie doručoval rozsudok žalovanému listinne na adresu trvalého pobytu a tento žalovaný podľa pripojenej doručenky prevzal dňa 11. 12. 2019. Údaje na doručenke sa považujú za pravdivé, pokiaľ nie je preukázaný opak. Z uvedenej doručenky je tak zrejmé, že žalovaný prevzal rozsudok súdu prvej inštancie dňa 11. 12. 2022 a nasledujúci deň, 12. 12. 2022, mu začala plynúť 15-dňová lehota na podanie odvolania, ktorej posledný deň bol piatok 27. 12. 2019 (riadny pracovný deň). Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie, spolu s návrhom na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania, bolo podané elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom právneho zástupcu žalovaného dňa 18. 03. 2020, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na jeho podanie. Súd prvej inštancie o návrhu žalovaného na odpustenie zmeškania lehoty rozhodol uznesením zo dňa 28. mája 2020 č.k. 32C/306/2018-467 tak, že návrh žalovaného zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 05. 2020.

20. Dovolací súd v súvislosti s dovolacími námietkami žalovaného považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ v dovolaní proti uzneseniu odvolacieho súdu žalovaný mienil namietat' aj nesprávne právne závery rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí jeho návrhu na odpustenie zmeškania lehoty, dovolací súd sa týmito námietkami nemohol zaoberať, nakoľko boli vznesené vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré nebolo predmetom dovolacieho prieskumu, resp. napadnuté mimoriadnym opravným prostriedkom.

21. Nad rámec uvedeného však dovolací súd poukazuje aj na závery prijaté v skoršej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu prijaté za účinnosti predchádzajúceho procesného kódexu (Občiansky súdny poriadok - O.s.p.), a to, že súd totiž neodníma strane sporu možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. tým, že zamietne jej návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku, keď neuzná ňou tvrdený dôvod za ospravedlniteľný podľa § 58 ods. 1 O.s.p. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. totiž dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti s faktickou procesnou činnosťou súdu, nie však s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom sa vo všeobecnosti neodníma účastníkovi možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. To platí aj v prípade posúdenia opodstatnenosti návrhu na odpustenie zmeškania lehoty. Aj tu ide o právne posúdenie zisteného skutkového stavu, ktorého prípadná nesprávnosť zakladala vadu podľa § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p., nie však vadu podľa § 237 písm. f) O.s.p. (pozri ZSP 1/2003 str. 2; tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/50/2002, 3Cdo/232/2005, 3Cdo/155/2010).

22. Keďže žalovaný podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie oneskorene a súd prvej inštancie právoplatne uznesením zamietol návrh žalovaného na odpustenie zmeškania lehoty na jeho podanie, dovolací súd dospel k záveru, že postupom, ktorým dovolací súd odmietol odvolanie žalovaného ako oneskorene podané, nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Dovolanie žalovaného tak nie je v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustné.

23. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ktorý žalovaný tiež uplatnil vo svojom dovolaní, dovolací súd uvádza, že v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

24. Pre uvedenú procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 písm. b) CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Zároveň musí ísť potom o právnú

otázku, od riešenia ktorej záviselo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax odvolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí v zmysle § 432 CSP: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

25. Uvedeným spôsobom dovolateľ v tejto veci nepostupoval. Odhliadnuc od skutočnosti, že dovolateľ pri ním nastolených otázkach neuviedol ako ich riešil odvolací súd a ani nepodal svoje vysvetlenie, ako mali byť tieto otázky správne riešené, tak primárne rozhodujúcou skutočnosťou je, že dovolateľ formuloval otázky, od vyriešenia ktorých napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo.

26. Dovolať vo svojom dovolaní formuloval otázky, či okamih oboznámenia sa s vecou zo strany advokáta nastáva už udelením generálneho plnomocenstva a či je nutné ustanovenie § 274 CSP vykladať prísne formalisticky alebo je nutné prihliadať aj na konanie strany (a jej vlastnosti, napríklad duševný stav) pred vydaním rozsudku pre zmeškanie.

27. Uvedené otázky však neboli pre rozhodnutie odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie podstatné. Tou bola len otázka včasnosti podania odvolania žalovaným, na posúdení ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie o odmietnutí odvolania žalovaného ako oneskorene podaného. Riešenie otázok formulovaných dovolateľom mohlo byť podstatné len pre rozhodnutie súdu prvej inštancie o návrhu žalovaného na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania (pokiaľ ide o otázku, či okamih oboznámenia sa s vecou zo strany advokáta nastáva už udelením generálneho plnomocenstva) alebo pre rozhodnutie súdu prvej inštancie o návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie podľa § 277 CSP, resp. pre rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie alebo o odvolaní žalovaného proti rozsudku pre zmeškanie, ak došlo k jeho meritórnemu prieskumu (pokiaľ ide o otázku, či je nutné ustanovenie § 274 CSP vykladať prísne formalisticky alebo je nutné prihliadať aj na konanie strany /a jej vlastnosti, napríklad duševný stav/ pred vydaním rozsudku pre zmeškanie).

28. Keďže podľa odvolacieho súdu napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnej právnej veci nebolo založené na riešení otázok, ktoré žalovaný nastolil vo svojom dovolaní, nemožno ani v tejto časti dovolanie žalovaného považovať za prípustné.

29. Dovolanie žalovaného preto dovolací súd podľa § 447 písm. c) CSP v celom rozsahu odmietol ako neprípustné.

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.